

Prof. MUDr. Jan Roth, CSc., šedesátiletý

Laudace k jubileu blízkého přítele a spolupracovníka se nepíše snadno. Je třeba zachovat si vyvážený odstup a nevzpomínat jenom na zábavné společné zážitky. Pokusím se o to.

Jan Roth se narodil 23. března 1961 – ve stejný den, jen o 42 let později než jeho otec, docent Bedřich Roth, uznávaný neurolog a zakladatel klinické somnologie. Také malý Honza si vybral kariéru lékaře a rozhodl se pro obor neurologie. Po promoci na FVL UK v Praze v roce 1986 nastoupil na Neurologickou kliniku. Od začátku vynikal nadšením pro obor a talentem pro klinické uvažování, kterému se ještě mohl učit od Oty Krejčího a dalších vynikajících učitelů z poválečné generace žáků Kamila Hennera. V roce 1989 složil první a 1992 druhou atestaci z neurologie. Stáže na neurologických klinikách ve Vídni (1990–1991) a v Bernu (1993) přispěly k širokému rozhledu po celém oboru, který si prof. Roth stále udržuje, uplatňuje jej v každodenní praxi a vždy ochotně sdílí se studenty a mladšími kolegy. Je vynikající řečník a laskavý učitel. Je proto milován generacemi mediků, mnohé z nich nadchl pro neurologii a rád se věnuje mladším kolegům na domovské klinice i na dalších pracovištích.

Hlavním odborným zájmem prof. Rotha jsou od počátku 90. let 20. století extrapyramidová onemocnění. Spoluzaložil pro ně ambulanci a později specializované centrum, na jehož rozvoji a odborném směřování se významně podílí. Zvláště se tu věnuje Huntingtonově nemoci. Jeho hlavní motivací v tomto případě není pouze dia-

gnostika, terapie a vědecké zkoumání. Po léta obětavě pečuje o nemocné a jejich rodiny, jejichž osudy sleduje často už ve druhé či třetí generaci a pomáhá jim v těžkostech, které přináší fatální onemocnění.

Přes svou vrozenou nechuť k ceremoniálním úkonům obhájil Jan Roth v roce 1994 kandidátskou disertační práci „Některé soudobé směry klinického výzkumu Parkinsonovy nemoci“ a v roce 2001 se na základě habilitační práce „Huntingtonova a Parkinsonova nemoc – klinické modely postižení bazálních ganglií“ stal docentem neurologie. Konečně v roce 2012 byl jmenován profesorem neurologie (jmenovací přednáška: „Huntingtonova nemoc: mysterium CAG tripletu“). Ačkoli se sám nepokládá za vědce, vrozená zvědavost a hluboký odborný zájem jej přivedly ke klinickému výzkumu, v němž dosáhl četných úspěchů a stal se nositelem či spolunositelem mnoha cen za původní práce i za monografie, včetně poslední Neuropsychiatrie v roce 2020.

Prof. Roth nežije pouze neurologií. Od dospívání tíhl k duchovnímu rozměru, má široký literární rozhled a praktické zkušenosti s psychoterapií včetně dokončeného výcviku v Gestalt-terapii. Další zálibou prof. Rotha je sběratelství historického nábytku a obrazů, v čemž mezi svými přáteli platí za uznávaného experta.

Blahopřání by mělo končit nějakým odlehčením. S Honzou Rothem jsme leccos zažili v práci i při mimopracovních aktivitách. Vzpomínám třeba na Štrbské pleso někdy před 30 lety. Bylo krásné podzimní odpoledne a nás

Prof. MUDr. Jan Roth, CSc.

to s pár dalšími kolegy táhlo Mlynickou dolinou nahoru. Jen Honza nás od výstupu zrazoval s tím, že se „bojí, aby se předčasně nevyčerpal“. Měl pravdu v tom, že jsme nestihli dojít až na Capie pleso, a abychom se stihli včas vrátit poslední lanovkou, musel jsme se dát strmou neznámenou stezkou sutí vzhůru na Sôlisko. Honza nakonec byl nahoře první z nás.

Milý Honzo, přeji Ti tedy za sebe i jménem Tvých přátel, kolegů a studentů, aby ses ani teď předčasně nevyčerpal. Vše nejlepší k 60. narozeninám, hodně zdraví, dalších pracovních úspěchů, skvělých žáků i radostných zážitků a spokojenosti v osobním životě!

Evžen Růžička